EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 9.2.2011
COM(2011) 47 konč.

SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

Drugo poročilo o izvajanju in delovanju režima obmejnega prometa, uvedenega z Uredbo (ES) št. 1931/2006

SPOROČILO KOMISIJE
EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

Drugo poročilo o izvajanju in delovanju režima obmejnega prometa, uvedenega z Uredbo (ES) št. 1931/2006

1. UVOD

Uredba iz leta 2006 o pravilih za obmejni promet na zunanjih kopenskih mejah držav članic[1] (v nadaljnjem besedilu: Uredba o obmejnem prometu) dovoljuje, da se za osebe, ki živijo na obmejnem območju, uporabi odstopanje od splošnih pravil glede mejne kontrole iz Zakonika o schengenskih mejah. Njen cilj je izogniti se trgovinskim oviram ter oviram pri družbeni in kulturni izmenjavi ali regionalnem sodelovanju s sosednjimi državami. Uredba pooblašča države članice za sklepanje dvostranskih sporazumov s sosednjimi državami, ki niso članice EU, če se ti sporazumi popolnoma skladajo s parametri iz Uredbe.

Komisija je v prvem poročilu o delovanju režima obmejnega prometa[2] navedla: „Postopoma bodo s praktičnim izvajanjem vse več sporazumov na voljo celovitejše informacije. Komisija je pripravljena Evropskemu parlamentu in Svetu predložiti novo poročilo o izvajanju in delovanju režima obmejnega prometa v drugi polovici leta 2010.“

Komisija je države članice prosila za informacije o uporabi in učinkih režima obmejnega prometa. To drugo poročilo je bilo sestavljeno na podlagi odgovorov osemnajstih držav članic. Šest držav članic (NL, IT, CZ, EL, CY in BG) ni odgovorilo. Države članice, ki nimajo zunanjih kopenskih meja ali ki ne nameravajo sklepati sporazumov o obmejnem prometu, niso navedle splošnih pripomb o izvajanju in delovanju režima obmejnega prometa.

2. POSVETOVANJE NA PODLAGI ČLENA 13 UREDBE O OBMEJNEM PROMETU

V tem delu poročila je opisano, kako se je razvijalo stanje v zvezi z dvostranskimi sporazumi od prvega poročila julija 2009.

2.1. Veljavni sporazumi

Od sprejetja Uredbe so začeli veljati štirje sporazumi o obmejnem prometu, in sicer januarja 2008 med Madžarsko in Ukrajino, septembra 2008 med Slovaško in Ukrajino, julija 2009 med Poljsko in Ukrajino ter oktobra 2010 med Romunijo in Moldavijo. Samo sporazum med Romunijo in Moldavijo je popolnoma skladen z Uredbo o obmejnem prometu. Ostali sporazumi zajemajo bodisi obmejno območje, ki presega tisto, kar dovoljuje Uredba (HU–UA, SK–UA, čeprav na omejenem območju), bodisi zahtevajo potovalno zdravstveno zavarovanje, kar je v nasprotju z Uredbo (PL–UA).

Poleg tega je bil med Slovenijo in Hrvaško leta 2001 sklenjen dvostranski sporazum o sodelovanju na področju obmejnega prometa, ki pa ni skladen z Uredbo v več pomembnih pogledih[3]. Komisija je Slovenijo večkrat pozvala, naj spremeni sporazum, da bo usklajen z Uredbo. Toda Komisija ni bila obveščena o nobeni taki spremembi, niti ni prejela časovnega okvira za kakršno koli načrtovano spremembo.

---

1 Uredba št. 1931/2006 z dne 20. decembra 2006, UL L 29, 3.2.2007, str. 3.
2 COM(2009) 383 konč., z dne 24. julija 2009.
3 Za podrobnosti glej prvo poročilo o režimu obmejnega prometa, COM(2009) 383, str. 6–7.

Sporazum o obmejnem prometu med Avstrijo in Lihtenštajnom pa bo prenehal veljati, ker se bo Lihtenštajn pridružil schengenskemu območju.

2.2. Sporazumi, ki bodo kmalu začeli veljati

- Poljska – Belorusija

Po posvetovanju s Komisijo o osnutku sporazuma je slednja navedla, da potovalno zdravstveno zavarovanje, potrebno za prehod čez mejo, ni skladno z Uredbo. V sporazum ni bil vključen noben zemljevid beloruske meje, zato ni bilo mogoče oceniti, ali je to območje skladno z Uredbo. Osnutek sporazuma ni bil spremenjen. Poljska in Belorusija sta sporazum podpisali 12. februarja 2010. V obeh državah poteka postopek ratifikacije. Sporazum naj bi začel veljati v začetku leta 2011.

- Latvija – Belorusija

Avgusta 2009 je bil Komisiji v posvetovanje posredovan osnutek sporazuma med Latvijo in Belorusijo. Komisija je navedla dve neskladnosti z Uredbo, in sicer zahtevo po potovalnem zdravstvenem zavarovanju ter nevključitev obveznega pogoja o dokazovanju prebivališča na obmejnem območju in utemeljenih razlogov za pogosto prečkanje meje. Latvija je Komisijo decembra 2010 obvestila, da je bil sporazum podpisan 23. avgusta 2010 ter da ga je ta država oktobra 2010 ratificirala. Osnutek sporazuma ni bil spremenjen.

- Litva − Belorusija

Po posvetovanju s Komisijo o osnutku sporazuma je slednja ugotovila, da je v skladu z Uredbo. Litva in Belorusija sta sporazum o obmejnem prometu podpisali 20. oktobra 2010. Postopek ratifikacije še poteka. Sporazum naj bi začel veljati leta 2011.

- Norveška – Ruska federacija

Po posvetovanju s Komisijo o osnutku sporazuma je slednja ocenila, da je v skladu z Uredbo. Norveška in Ruska federacija sta sporazum o obmejnem prometu podpisali 2. novembra 2010. Postopek ratifikacije še poteka. Sporazum naj bi začel veljati leta 2011.

2.3. Druga posvetovanja

Po posvetovanju s Komisijo o osnutkih sporazumov med Latvijo in Rusko federacijo, Litvo in Rusko federacijo ter Romunijo in Ukrajino je slednja ugotovila, da so skladni z Uredbo, vendar še niso bili podpisani.

Komisija je oktobra 2008 predložila pripombe o osnutkih sporazumov med Bolgarijo in Srbijo ter Bolgarijo in Nekdanjo jugoslovansko republiko Makedonijo, toda odtlej ni bilo opravljenega nobenega posvetovanja več.

3. DELOVANJE REŽIMA OBMEJNEGA PROMETA V PRAKSI

3.1. Ukrepi za olajšanje prečkanja meje, ki jih države članice uporabljajo v dvostranskih sporazumih

Komisija je v prvem poročilu ugotovila, da so v sporazumih o obmejnem prometu določeni strožji pogoji od tistih, ki jih dovoljuje Uredba o obmejnem prometu. Ugotovila je tudi, da v nobenem veljavnem ali podpisanem sporazumu ni uporabljena celotna paleta olajševalnih ukrepov. Ker se od prvega poročila ni nič spremenilo, ostaja ta ocena nespremenjena.

Predvidene so zlasti omejitve glede tega, koliko časa lahko oseba ostane v EU. Kadar je v Uredbi določeno, da lahko oseba v državi članici v določenem obdobju biva največ tri

mesece, je v nekaterih (osnutkih) sporazumih(-ov) dolžina bivanja skrajšana, in sicer do 15 dni v določenem obdobju ali do 90 dni v 180 dneh. V treh sporazumih je določeno, da mora oseba na obmejnem območju prebivati tri leta; v drugih pa je dolžina bivanja omejena na eno leto v skladu z Uredbo. Poleg tega se dovoljenja za obmejni promet ne izdajajo zastonj, kot določa Uredba, ampak je treba zanje plačati pristojbino od 20 do 35 EUR.

3.2. Kako prebivalci na obmejnih območjih uporabljajo dvostranske sporazume

Da bi imela Komisija pregled nad tem, kako državljani uporabljajo sporazume o obmejnem prometu, je pozvala države članice, naj ji pošljejo informacije o številu izdanih dovoljenj glede na celotno upravičeno prebivalstvo, številu zavrnjenih vlog in razlogih za zavrnitev, dolžini bivanja ter številu zlorab / odvzetih dovoljenj.

3.2.1. Število izdanih dovoljenj

	Število dovoljenj	*Obdobje*[4]	*Upravičeno prebivalstvo skupaj*	*Izdana dovoljenja glede na upravičeno prebivalstvo*
Madžarska	58 055	1.2008–5.2010	400 000–450 000	približno 13 %
Poljska	31 652	7.2009–3.2010	1,2 milijona	približno 2,7 %
Slovaška	1 106	9.2008–6.2010	415 000	približno 0,3 %
Romunija	20 308	10.2010–12.2010	1,2 milijona	približno 2 %
Slovenija	dozdaj 15 623 veljavnih dovoljenj za prehod meje		250 000	približno 6,2 %

Za največ dovoljenj zaprosijo ljudje, ki živijo na območjih ob meji z Romunijo zaradi močnih vezi med Romunijo in Moldavijo, ter Madžarsko, ker večina teh ljudi pripada madžarski etnični manjšini in ima tesne vezi z Madžarsko. Ljudje, ki živijo na območjih ob meji s Slovenijo in Poljsko, manj pogosto uporabljajo dovoljenja za obmejni promet, še najmanj pogosto pa jih uporabljajo ljudje, ki živijo ob slovaški meji.

3.2.2. Zavrnjene vloge za izdajo dovoljenja

Madžarska je od decembra 2007 do maja 2010 zavrnila 838 vlog za izdajo dovoljenja, izključno na podlagi ukrepov SIS (ukrepi iz schengenskega informacijskega sistema) ali prepovedi za vstop in bivanje v državi. **Poljska** je od julija 2009 do marca 2010 zavrnila 272 vlog, v glavnem na podlagi ukrepov SIS, a tudi ker je bilo trenutno dovoljenje oseb še veljavno. **Slovaška** je od septembra 2008 do junija 2010 zavrnila 169 vlog, v glavnem zato, ker prosilci niso navedli dobro utemeljenih ekonomskih razlogov za pogosto prečkanje meje, kakor je določeno v sporazumu. **Romunija** je od oktobra do decembra 2010 zavrnila 972 vlog, v glavnem zato, ker prosilci niso navedli dobro utemeljenih razlogov za pogosto

[4] Obdobje se razlikuje zaradi različnih začetkov veljavnosti sporazumov.

prečkanje meje ali ker so bili obravnavani, kot da pomenijo tveganje v zvezi z nezakonitim priseljevanjem.

Odstotek zavrnjenih vlog za izdajo dovoljenja se tako giba med 13 % (SK) ter 4,7 % (RO), 1,4 % (HU) in 0,85 % (PL). Torej se lahko šteje, da je relativno visok na Slovaškem, nizek v Romuniji in zelo nizek v ostalih dveh državah članicah. Najpomembnejši razlogi za zavrnitev vlog za izdajo dovoljenja so ukrepi SIS ali neutemeljeni razlogi za pogosto prečkanje meje.

Slovenija pa je Komisijo obvestila, da ni uradno zavračala vlog za izdajo dovoljenja, ampak so prosilci sami umaknili vlogo, če so bili obveščeni, da ne izpolnjujejo pogojev.

3.2.3. Obdobje bivanja in število prečkanj

V Uredbi o obmejnem prometu je določeno, da najdaljše trajanje neprekinjenega bivanja ne sme presegati treh mesecev. Ker je bila to tema razprave med pogajanji leta 2006, je želela Komisija prejeti informacije o tem, kako dolgo so imetniki dovoljenj za obmejni promet bivali v vsaki državi. Ker so z Uredbo o obmejnem prometu imetniki dovoljenj prav tako izvzeti iz zahteve, da je treba v njihove potne liste odtisniti žige, informacij seveda ni bilo mogoče pridobiti s primerjanjem vstopnih in izstopnih žigov.

Madžarska, Poljska, Slovaška in Romunija so za preverjanje, ali se imetniki dovoljenj za obmejni promet ravnajo po pravilu trimesečnega roka, uporabile svoje nacionalne vstopne in izstopne sisteme, s katerimi so lahko izračunale dolžino bivanja. Te države članice so torej lahko zagotovile koristne informacije o številu prečkanj in povprečni dolžini bivanja.

Madžarska nima podrobnih podatkov o številu prečkanj, vendar je ugotovila, da se dovoljenja v praksi uporabljajo vsak dan ali vsak drugi dan, povprečna dolžina bivanja pa je en dan. V obdobju med julijem 2009 in februarjem 2010 je mejo prečkalo približno 1 550 000 imetnikov dovoljenj za obmejni promet. Kar zadeva skupno dolžino bivanja v šestih mesecih od prvega vstopa, imetniki dovoljenj skoraj vedno izkoristijo najdaljše mogoče obdobje bivanja, tj. tri mesece.

Poljska je med julijem 2009 in aprilom 2010 zabeležila, da je 883 696 oseb prečkalo mejo z dovoljenjem za obmejni promet, to število pa se še povečuje. Povprečno število obiskov Poljske na eno dovoljenje za obmejni promet je 20,4, povprečna dolžina bivanja pa je šest ur.

Slovaška je poročala, da imetniki dovoljenj za obmejni promet ponavadi ostanejo en dan ali dva dni.

Romunija ni poslala informacij o obdobju bivanja in dejanskem številu prečkanj.

Slovenija nima natančnih podatkov o tem, kako pogosto imetniki dovoljenj za obmejni promet prečkajo mejo. Imetniki teh dovoljenj lahko ostanejo največ sedem zaporednih dni na določenem obmejnem območju, toda večina se jih vrne še isti ali naslednji dan.

Iz zgornjih informacij je razvidno, da imetniki dovoljenj za obmejni promet prečkajo mejo zelo redno in da naenkrat ostanejo bodisi samo nekaj ur bodisi en dan ali dva dni. Režim obmejnega prometa tako, kjer se uporablja, izpolnjuje svoj namen, tj. omogoča čezmejno izmenjavo in sodelovanje, ter resnično lajša življenje prebivalcem na obmejnih območjih.

3.2.4. Primeri zlorab in odvzemov dovoljenj

Madžarska je med januarjem in aprilom 2010 oglobila 16 ukrajinskih državljanov, ker so prekoračili dovoljeno obdobje bivanja, in zavrnila vstop v 1 231 primerih, ker so zadevne osebe v šestih mesecih že izkoristile trimesečno obdobje bivanja. V letu 2009 sta bili odvzeti dve dovoljenji, štiri pa v prvih petih mesecih leta 2010. Poleg tega se je 18 dovoljenj štelo za neveljavne, saj sta bila imetnikom po izdaji dovoljenj prepovedana vstop in bivanje na Madžarskem.

Poljska je med julijem 2009 in aprilom 2010 odkrila 15 primerov zlorab, v katere je bilo vključenih devet oseb, ki so bivale zunaj obmejnega območja, pet oseb, ki so ostale po preteku dovoljenega obdobja, in en primer nezakonite vpletenosti v gospodarske dejavnosti na Poljskem. V teh primerih zlorab so bile sprejete odločbe z zahtevo, da morajo zadevne osebe zapustiti Poljsko, njihova dovoljenja za obmejni promet pa so bila razveljavljena. Med julijem 2009 in marcem 2010 je bilo sprejetih 39 odločb o odvzemu dovoljenj za obmejni promet, kar je 1 % skupnega števila dovoljenj, izdanih v tem obdobju.

Slovaška je med septembrom 2008 in junijem 2010 odkrila en primer zlorabe, ki se je zaključil z izgonom zadevne osebe. V istem obdobju je bilo odvzetih 11 dovoljenj.

Slovenija je leta 2009 odkrila 11 primerov zlorabe dovoljenj za obmejni promet, vključevali pa so tihotapljenje, nezakonito priseljevanje in bivanja zunaj določenega obmejnega območja. Ukrepi so bili sprejeti na podlagi nacionalne zakonodaje in zajemajo začasni zaseg dovoljenja.

Avstrija je poročala o enem odkritju primera zlorabe dovoljenja za obmejni promet, ki ga je Slovaška izdala ukrajinskemu državljanu. Poleg tega so avstrijski uradniki, ki sodelujejo v skupnih operacijah, odkrili, da so ukrajinski državljani (s predolgim bivanjem) večkrat zlorabili dovoljenja za obmejni promet, ki jih je izdala Madžarska. Druge države članice[5] niso odkrile nobenih primerov zlorab.

Slovaška tudi poroča, da so bili odkriti ukrajinski državljani z dovoljenji za obmejni promet, izdanimi v več državah članicah, ki se uporabljajo za prehod čez nekatere notranje meje (HU–SK, PL–SK). Slovaška je s kaznimi ukrepala proti takemu ravnanju. Komisija meni, da taki notranji prehodi niso v nasprotju z režimom obmejnega prometa, dokler zadevne osebe ostajajo znotraj ustreznih obmejnih območij.

Romunija je med oktobrom in decembrom 2010 odkrila 27 primerov zlorab. Odvzetih je bilo 22 dovoljenj in izdanih pet odločb o vrnitvi.

Komisija na podlagi zgornjih podatkov ugotavlja, da se pri dejanskem izvajanju sporazumov o obmejnem prometu zgodi razmeroma malo zlorab. Zlasti ni nobenega dokaza, da bi imetniki dovoljenj za obmejni promet sistematično potovali v druge države članice, s čimer bi kršili ta pravila.

4. POSEBNA VPRAŠANJA KOT NADALJEVANJE PREJŠNJEGA POROČILA

4.1. Opredelitev obmejnega območja

4.1.1. Splošno

Poljska[6] je pozvala k spremembi načina, na katerega je v Uredbi opredeljeno obmejno območje[7]. Poljska meni, da sedanja opredelitev povzroča delitev povezanih območij ter izključuje politične in gospodarske centre.

Opredelitev upravičenega obmejnega območja je bila ena od najtežjih točk med razpravami o osnutku Uredbe o obmejnem prometu leta 2006. Čeprav je seveda treba olajšati prehode čez

---

5 BE, CH, DE, EE, ES, FR, LT, LV, MT, NO, PT in SE.

6 Nazadnje je državam članicam in Komisiji septembra 2010 poslala dopis ministra za zunanje zadeve Sikorskega ter ministra za notranje zadeve in upravo Millerja.

7 V členu 3(2) Uredbe je določeno: „‚obmejno območje' pomeni območje, ki se ne razteza več kakor 30 kilometrov od meje. Zadevne države določijo lokalna upravna območja, ki se v njihovih dvostranskih sporazumih iz člena 13 štejejo za obmejna območja. Če se del takšnega lokalnega upravnega območja nahaja več kakor 30 kilometrov, vendar ne več kakor 50 kilometrov od mejne črte, se ne glede na to šteje kakor del obmejnega območja."

mejo, je bilo treba upoštevati tudi varnostne zahteve, ki veljajo za celotno schengensko območje, saj je režim obmejnega prometa izjema od splošnih pravil za prehode zunanjih meja.

Komisija je navedla, da je pripravljena razpravljati o tem, ali je opredelitev obmejnega območja dovolj prožna. Vendar ni prišlo do nobene razprave in nobena druga država članica razen Poljske ni zahtevala spremembe opredelitve obmejnega območja kot odziv na vprašalnik za to poročilo. Dejansko ena država članica meni, da opredelitve ne bi smeli spreminjati in da bi morala Komisija pozorno preverjati, ali so dvostranski sporazumi skladni z Uredbo, zlasti glede opredelitve obmejnega območja.

Komisija torej ugotavlja, da je sedanja opredelitev obmejnega območja (kot območje 30 km, ki lahko izjemoma sega do 50 km od mejne črte) pravičen kompromis.

4.1.2. Območje Kaliningrada

Območje Kaliningrada v Ruski federaciji je postalo enklava znotraj ozemlja EU kot posledica širitve EU leta 2004. Na njem živi skoraj milijon prebivalcev, od tega jih približno 430 000 prebiva v glavnem mestu – Kaliningradu.

Poljska[8] je v zadnjih mesecih zahtevala (ne le enostransko, ampak tudi skupaj z Rusko federacijo[9]) spremembo Uredbe o obmejnem prometu, ki bi bila „prilagojena na poseben položaj območja Kaliningrada“.

Poljska zatrjuje, da bi strogo upoštevanje Uredbe razdelilo okrožje Kaliningrada na tri območja – eno, ki bi bilo zajeto v sporazum o obmejnem prometu s Poljsko, drugo v sporazum z Litvo in tretje, ki ne bi bilo zajeto v noben sporazum, saj leži zunaj obmejnega območja. Zato Poljska zahteva spremembo Uredbe, s čimer bi se omogočila vključitev celotnega okrožja Kaliningrada.

Komisija države članice opominja, da je EU v zadnjih nekaj letih sprejela več konkretnih pobud, s katerimi dokazuje pripravljenost, da prebivalcem Kaliningrada olajša gibanje. Te pobude vključujejo Poenostavljen tranzitni dokument (FTD) in Poenostavljen železniški tranzitni dokument (FRTD)[10], s katerima je bilo poenostavljeno potovanje med Kaliningradom in matičnim ozemljem Rusije, ter sporazum med EU in Rusijo iz leta 2007 o poenostavitvi vizumskih postopkov[11], s katerim je poenostavljeno izdajanje kratkoročnih vizumov za vse ruske državljane, ki potujejo v schengenske države. Komisija je priporočila ponovna pogajanja o sporazumu o poenostavitvi vizumskih postopkov, da se izboljša njegov način delovanja in uvedejo nadaljnje olajšave za vse državljane, vključno s prebivalci Kaliningrada.

Vendar Komisija zaradi posebnega položaja Kaliningrada meni, da je morda upravičeno spremeniti Uredbo o obmejnem prometu, tako bi se lahko celotno okrožje Kaliningrada obravnavalo kot obmejno območje. To bi preprečilo umetno delitev tega območja, zaradi česar nekateri prebivalci ne bi imeli olajšav v zvezi z obmejnim prometom. Omogočilo bi tudi okrepljeno regionalno sodelovanje. Komisija je torej pripravljena razpravljati o taki spremembi z državami članicami in Evropskim parlamentom.

---

8 Državam članicam in Komisiji je septembra 2010 poslala dopis ministra za zunanje zadeve Sikorskega ter ministra za notranje zadeve in upravo Millerja.

9 Izjava poljskega ministra za zunanje zadeve Sikorskega in ruskega ministra za zunanje zadeve Lavrova „o delovanju pravil o obmejnem prometu glede območja Kaliningrada v Ruski federaciji in sosednjih ozemelj Republike Poljske“ z dne 6. aprila 2010.

10 Uredba št. 693/2003 z dne 14. aprila 2003, UL L 99, 17.4.2003, str. 8.

11 UL L 129, 17.5.2007, str. 27.

Komisija pa medtem spodbuja Poljsko in Rusko federacijo ter Litvo in Rusko federacijo, naj sklenejo dvostranske sporazume pod pogoji veljavne uredbe, kar bi prebivalcem Kaliningrada takoj olajšalo gibanje. Močno odsvetuje sklepanje sporazumov, ki ne izpolnjujejo pogojev Uredbe.

4.2. Potovalno zdravstveno zavarovanje

Poljska že od leta 2008 tudi poziva k uvedbi spremembe, na podlagi katere bi imetniki dovoljenj za obmejni promet potrebovali potovalno zdravstveno zavarovanje. Dejansko je Poljska v vse sporazume, o katerih so potekala pogajanja, že vključila to zahtevo, saj jo skrbi, da bi brez tega zavarovanja imetniki dovoljenj za obmejni promet mejo prečkali le zaradi nujne medicinske pomoči.

Komisija je v prvem poročilu o izvajanju Uredbe navedla, da je zahteva po posedovanju potovalnega zdravstvenega zavarovanja v dvostranskem sporazumu v nasprotju z Uredbo o obmejnem prometu. Niti v členu 4 niti v členu 9 ni navedena možnost o zahtevi po posedovanju potovalnega zdravstvenega zavarovanja. Namen teh členov je olajšati potovanje s poenostavitvijo vstopnih pogojev in pogojev za izdajanje dovoljenj za obmejni promet. Izključujeta zlasti potrebo po zagotovitvi dokazil o sredstvih za preživljanje. Poleg tega morajo prosilci za vizum v skladu z vizumskim zakonikom imeti potovalno zdravstveno zavarovanje, imetniki dovoljenj za obmejni promet pa so izrecno izvzeti iz vizumske obveznosti. Nazadnje države članice, katerih sporazumi o obmejnem prometu (v skladu z Uredbo) ne zahtevajo posedovanja potovalnega zdravstvenega zavarovanja, niso poročale o primerih imetnikov dovoljenj za obmejni promet brez zdravstvenega zavarovanja, ki bi uporabljali nujno medicinsko pomoč med bivanjem na njihovem ozemlju.

Glede na zgoraj navedeno Komisija še vedno meni, da bi bilo treba poiskati druge rešitve, kot je sklepanje dvostranskih sporazumov med državo članico in zadevno tretjo državo o povračilu morebiti nastalih zdravstvenih stroškov.

5. SKLEPNA UGOTOVITEV

Režim obmejnega prometa obstaja že štiri leta, a veljajo šele štirje sporazumi o obmejnem prometu, sklenjeni s pogajanji v skladu z Uredbo. Vendar naj bi v prihodnjih nekaj mesecih začeli veljati še trije sporazumi, in sicer med Poljsko in Belorusijo, Litvo in Belorusijo ter Norveško in Rusijo. To dokazuje, da je po mnenju zadevnih držav režim koristen za povečanje čezmejne trgovine, družbenih in kulturnih izmenjav ter regionalnega sodelovanja.

Komisija na podlagi razmeroma omejenih informacij, ki jih ima na voljo, ugotavlja, da režim obmejnega prometa v praksi dobro deluje, saj precej lajša življenje prebivalcem, ki živijo blizu zunanjih državnih meja, in da obstaja malo dokazov o zlorabah režima.

Komisija je zato prepričana, da Uredba o obmejnem prometu vzpostavlja ustrezno ravnovesje med olajšavami in varnostnimi vprašanji celotnega schengenskega območja. Zato Komisija ne načrtuje spremembe Uredbe o obmejnem prometu, da bi na novo opredelila obmejno območje ali zahtevala posedovanje potovalnega zdravstvenega zavarovanja. Komisija zato poziva države članice s sklenjenimi sporazumi, ki niso skladni z Uredbo, da jih spremenijo v skladu s postopkom iz člena 13 Uredbe. Če ti sporazumi ne bodo spremenjeni, bo morala Komisija uporabiti svoja pooblastila po Pogodbi za zagotovitev skladnega in pravilnega izvajanja zakonodaje EU.

V posebnem primeru Kaliningrada je Komisija naklonjena spremembi Uredbe o obmejnem prometu, da bi zajemala celotno okrožje Kaliningrada, če bo rezultat razprave med državami članicami in Evropskim parlamentom ugoden.